

[Axel Kristensen.]

me for langt bagefter. Men det må da være muligt at finde frem til, hvad produktionen er steget pr. indbygger siden sidste lønregulering, og hvor meget lønnen er steget i den samme periode, siden man sidst sluttede overenskomster. Hertil skal lægges virkningerne af varebytteforholdet — altså priserne på det vi køber og det vi sælger udadtil. Så kunne man regulere lønningerne efter dette i overenskomstperioden, således at arbejderne og andre lønmodtagere kunne følge med i den velstandsstigning, der havde fundet sted i perioden.

Jeg ønsker at sige det så klart, jeg formår, at med den lønordning, vi har, er der ikke store chancer for, at man kan få orden i tingene.

Man vil som sagt nu tage skatterne ud af pristallet, og det er meget udmærket, for det betyder, at hvis man til 1. marts forhøjer lønningerne ud over det, markedet kan bære, så priserne stiger og man derefter skal give dyrtidstillæg, så kan man tage den derved forøgede købeevne fra befolkningen igen, uden at det påvirker pristallet. Men det er da helt urimeligt over for lønmodtagerne først at give dem for meget i løn og derefter tage det fra dem igen i form af indviklede skatter, så man altså destruerer pengene. Og glem ikke, at priserne stiger alligevel, for de virksomheder, der skal betale den højere løn, kan ikke skaffe pengene til denne højere løn på anden måde end ved at lægge på priserne. Dermed får borgerne både en forøget skattemængde at betale, højere priser og forringet konkurrenceevne til skade for alle og til gavn for ingen.

Derfor siger vi fra vor side, at en samordning er livsvigtigt nødvendig. Jeg siger for min egen part — jeg har ikke spurgt i mit parti, om man er enig med mig i dette — at jeg er af den opfattelse, at man med stor ret her fra dette sted kan gribe ind i lønoverenskomsterne. Hvorfor skulle det dog være det eneste sted, man ikke kunne det? Man kan gribe ind i ethvert kontraktforhold mellem ejere og lejere af husene, man kan bestemme, hvem fabrikanten skal sælge til, hvem han ikke skal sælge til, og hvilke priser han må tage — ja, der er ikke det, man ikke kan gøre.

En stor del af medlemmerne her i denne

sal er tilhængere af tvungen voldgift. Er det ikke et indgreb i forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere? Jeg mener altså, at man kan gribe ind, og at man har juridisk og moralsk ret til at gribe ind i en given situation. Men jeg mener, at man nødvendig skal gøre det, fordi der ligger en uhyre fordel i, at de mennesker, der skal have lønningerne, selv har sluttet overenskomsterne. Derfor har jeg alle dage været modstander af tvungen voldgift, og det vil være med sorg, hvis jeg nogen sinde skulle gå ind for, at man ikke skulle have en fri løndannelse mellem arbejdere og arbejdsgivere.

Men det behøver ikke at betyde, at man skal acceptere enhver urimelig form for overenskomstfastsættelse og pristalsordning, aldeles ikke, men det må betyde, at vi altså, som jeg før bad regeringen om, når vi når den 1. oktober, får en klar redegørelse for de økonomiske muligheder. Det er ikke for at sige noget nedsættende om økonomiske professorer, men det er dog tre tilfældige mennesker, der er tale om, som derefter skulle sige, hvilken økonomisk politik der skal føres. Skal de også sige, hvilken økonomisk politik folketinget skal føre? Vist skal de ej, og da det er en samordning, der skal finde sted, har det ingen værdi, hvad disse tre vil sige. Men regeringen, som er dette lands regering, og som bærer de gyldne kæder, det er den, der har ansvaret, det er den, der har pligt til at sige til befolkningen sandheden om tingene. Det er regeringen, der skal fremkalde den samordning, som skal finde sted, og det skal siges, så det ikke kan misforstås, at hvad vi gør i dag eller de kommende dage, har ingen synderlig værdi ud over, at vi forhåbentlig får en skattereform, som er nyttig og i overensstemmelse med, hvad vi ønsker. Men saneringsmæssigt, som ordning af landets økonomi, har det, vi gør i disse dage, ingen værdi, hvis der ikke finder en samordning sted; og det moralske ansvar for, at dette sker, må påhvile regeringen. Det vil være farligt, hvis folketinget vildleder befolkningen, hvis det pålægger den byrder nu og derefter svigter. Det ville være farligt for folkestyret.

Vi modtog en deputation fra Burmeister & Wains arbejdere. Jeg skal blankt sige, at deres tone var groft uforskammet, således